

Alderen. Jeg vil tro, at den højtærede Indenrigsminister paa dette Punkt vilde kunne sætte ind med en Fortolkning. — Jeg henstiller derfor til den højtærede Indenrigsminister ikke, at der gives en meget human Fortolkning af Loven, for det er den højtærede Indenrigsminister tvunget til at give, men at der indføres en Ventil, som skaaner de nuværende gamle alderdomsunderstøttede fra at komme bort fra Aldersrenten og over paa det offentlige Fattigvæsen, en Ventil, som praktiseres enten gennem højere Takster eller gennem en Svækkelsesparagraf, som kunde benyttes.

Jeg har et Par Ord at henvende til den højtærede Justitsminister. Under Foraarets Lønkampe og Arbejdsstridigheder her i Landet forefaldt der Uroligheder i forskellige Byer, bl. a. ogsaa i Vejle. Disse Uroligheder efterfulgtes af Domme over civile Personer. En Del af de Folk, man fik fat i, blev straffet, en Del frikendt. Det er imidlertid ikke selve disse Uroligheder, jeg her tænker paa, heller ikke de efterfølgende Domme, men det, at der gaar i Vejle en Del Mennesker og venter paa Oprejsning, rolige og besindige Folk, ældre Mennesker, som gik i deres lovlige Erhverv, som slet ikke var med i den saakaldte Oprørsflok, men som alligevel mærkede Politiets Knippler suse om Ørene paa sig, og som blev slaet ned. Jeg nævner saaledes en Købmand, som blev slaet ned og fik et meget langt Sygeleje. Han var paa Vej fra sin Have hjem til sin Bopæl. Jeg nævner en Kontorbestyrer, som ikklædt Morgensko stod i sin Kælderhals — jeg nævner dette med Morgenskoene for at vise, at det var tilfældigt, han stod der: man laver ikke Revolution med Morgensko paa, det tror jeg ikke. Denne Kontorbestyrer blev i sin Kælderhals slaet ned, og straks efter at Urolighederne var dæmpet indgav disse Folk en Klage til Politimesteren. Men nu godt et halvt Aar efter har de stadig intet som helst hørt. Jeg tør ikke sige, hvorvidt disse Mennesker er skyldige eller uskyldige; men jeg maa formene, at for at faa det rette Billede frem, laa det i Politiets Interesse, straks efter at Klagen var indgivet, at undersøge Forholdene og lade disse Mennesker komme frem med deres Udsagn og føre deres Vidner. Jeg kan ikke forstaa, at man venter et halvt Aars Tid, i hvilken Tid Billedet kan udviskes, og hvis der var sket disse Folk Uret, hvis de i Virkeligheden kunde bevise, at der var sket dem Uret, saa maa jeg sige, at intet var mere rimeligt, end at Politiet

erkendte, at det havde begaaet en Fejl overfor disse Folk. Det er vel saaledes, at hvis man skal bevare den Respekt for Politiet, som man i og for sig gerne skulde bevare, maa man fra Politiets Side erkende, naar man har Uret. Gør man ikke det, tror jeg, det gaar ud over Retsbevidstheden i vort Land. Derfor henstiller jeg til Justitsministeren at sætte sig i Bevægelse for at skaffe disse Mennesker Oprejsning, hvis de har lidt Uret.

Jeg vilde ogsaa gerne rette et Spørgsmaal til den højtærede Undervisningsminister. Jeg vil spørge den højtærede Minister om, hvad han har foretaget sig for at værne Børnehjemmene. Det er jo sørgeligt, at vi skal bede Undervisningsministeren om at værne vore Børnehjem, de Hjem, som vi har oprettet til Værn for vore Børn. Men netop i disse Dage er der jo faldet en Dom over en Sædelighedsforbryder, som ved utrolig Letsindighed var blevet ansat som Lærer ved et Børnehjem. Derfor er Spørgsmaalet højt paa krævet. Jeg ved vel, at den nye Værgeraadslov, som træder i Kraft til Nytaar, fastsætter, at de lokale Værgeraad har Tilsynspligt med Hensyn til saadanne Børnehjem, jeg ved, at de lokale Skolekommissioner ogsaa har et vist Tilsyn med Børnernes aandelige Stilling i saadanne Hjem, men jeg vil gøre opmærksom paa, at en Mængde af disse Hjem er private Anstalter, som ligger isoleret ude paa Landet og danner ligesom et lille Rige for sig selv. Og jeg tvivler meget om, at det, at en Skolekommission kommer der en eller to Gange om Aaret, og at Statens Inspektør kommer to Gange om Aaret, som han skal, eller sender sin Assistent, er et tilstrækkeligt Værn om disse Børnehjem. Jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at naar vi Værgeraadsmedlemmer fjerner Børn fra et eller andet daarlige Hjem, et Hjem, hvor Børnene maaske i og for sig har det nogenlunde godt, hvor der maaske ikke sker dem nogen aandelig Overlast, maa vi være paa den sikre Side, naar vi sender disse Børn paa Børnehjem. Vi vilde komme til at staa alt for forfærdeligt overfor Befolkningen, hvis vi fjernede Børnene fra Hjemmene og sendte dem paa Børnehjem, hvor der skete dem aandelig Overlast. Derfor kan man ikke kræve Sikkerhedsforanstaltninger nok. Om Skolekommissionstilsynet og det lokale Værgeraadstilsyn vil jeg blot sige, at jeg tror ikke en Døjt paa, at det hjælper noget som helst. Da det blev bekendt, at den Børnehjems lærer, jeg her tænker paa,